

Tjugofjärde söndagen – glöm andras fel!

När vi läser Vishetsböckerna ur det Gamla testamentet får vi ofta se och överraskas av hur livsnära och konkreta råd vi kan få för vårt nutida liv. ”Glöm andras fel!” (28:7), heter det i Syraks bok. Lättare sagt än gjort, tänker vi först. Vid närmare eftertanke inser vi att livet skulle bli oändligt mycket lättare för oss själva och våra relationer till andra människor oändligt mycket bättre, om vi inte fastnar i att älta oförrätter eller förflugna ord. Agg och bitterhet fräter sönder vårt hjärta. Hat- och hämndkänslor riskerar att göra oss till en karikatyr av oss själva och det är ett öde värre än döden. Men ändå så vanligt. Jag minns en gång en kvinna som sade: en präst behandlade mig illa för trettio år sedan, sedan dess har jag inte satt min fot i en kyrka. Vi behöver inte försvara prästen, men ändå. Hur skall vi då kunna motverka denna ibland medfödda och ingrodda tendens att frossa i självmedlidande och ältande av andras fel och kränkningar? Det finns ju också något behagligt i att skylla allt på de andra. Hur många författare har inte grävt ner sig i sina föräldrars brister och fel. Syraks bok ger oss återigen något att begrunda: ”Minns förbundet med den Högste och glöm andras fel” (28:7).

Om vi har vårt hjärta stadigt förankrat i Herren, om vi lever i bönens och kärlekens ständiga förbund med honom, då kan agg och förbittring inte fastna på själens insida. Då blir det i stället en glädje att ha något att förlåta. Vi kan rentav tacka Vår Herre Jesus Kristus för att vi får utstå något av det han fick utstå. Det låter kanske alltför lättvindigt, och vägen därhän kan vara lång och prövande. Men om det vår intention och vårt ärliga uppsåt att glömma andras fel är vi på rätt väg. Vi tror på en Gud som älskar att förlåta sina barn och efterskänka deras synd och skuld – som vi ständigt ser i evangeliet. Guds barmhärtighet och förlåtande nåd *är* själva evangeliet. Syrak ger oss fler orsaker till att handla på detta sätt: ”Tänk på livets slut och hata inte mer... tänk på buden och vredgas inte på din nästa” (28:6-7).

När Petrus kommer till Jesus och frågar honom: ”Hur många gånger skall min broder kunna göra orätt mot mig och ändå få förlåtelse av mig? Så mycket som sju gånger?” (Matt 18:21), så anar han naturligtvis vad Jesus kommer att säga. Genom sin liknelse vill Jesus som alltid visa på Faderns kärleksfulla längtan efter att få förlåta oss och efterskänka vår skuld. Vi kan liksom Petrus aldrig riktigt förstå vidden av Guds kärlek. Dagens kollektbön vill ge oss hjälp, så att vi kan ana något av detta outtömliga mysterium: ”Gud, du som skapat allt och leder världens gång, låt oss av allt vårt hjärta tjäna dig, så att vi inser vidden av din kärlek”. Om vi verkligen tror att Gud genom sin skapande kärlek och försyn leder både min egen lilla historia och hela världens historia – ofta bakom kulisserna - får vi ett helt annat perspektiv på tillvaron. Om vi själva verkligen vill tjäna Gud

av hela vårt hjärta, då kan vi med glädje och tacksamhet ta emot hans förlåtelse för våra egna synder och samtidigt i kraft av denna Guds förlåtelse ge den vidare till alla som gjort oss orätt.

Förlåtelse är nåd mer än känsla. Det är en nåd som vi både får för egen räkning av Gud och en gåva som vi får ge vidare. Det är inte alltid som vi kan känna och njuta av förlåtelsen som vi ger. Frestelsen att känna sig osjälvisk och god skulle kanske smyga sig in, om vi alltför tydligt skulle få en mer emotionell erfarenhet när vi förlåter vår nästa. Det kan ibland kosta oss blod, svett och tårar att förlåta. Jag läste nyligen om två fäder i Frankrike. En var far till den attentatsman som bidrog till att den andre faders dotter blev dödad. Ändå hade dessa två fäder funnit varandra genom förlåtelse och försoning. Då borde också vi kunna efterskänka och förlåta de småsaker som ofta hindrar oss att leva i kärlek och försonlighet. Ibland är det just de små bagatellerna som stjälpur ett stort lass och förgiftar oss inifrån och fräter sönder vår själ. Därför behöver vi sakramentens nåd. Samtidigt måste också den fromma människan vara medveten om den subtila frestelse som Syrak beskriver så levande: ”Hon visar ingen nåd mot sin medmänniska, men när hon själv har syndat tar hon till böner!” (28:4).

Om vi vill ta emot altarets heliga sakrament måste vi först försona oss med den som har något otalt med oss. Vi kan aldrig närma oss Jesus i eukaristin med agg och bitterhet mot vår nästa, då vanhelgar vi hans heliga sakrament. ”Om du bär fram din gåva till offeraltaret och där kommer ihåg att din broder har något otalt med dig, så låt din gåva ligga framför altaret och gå först och försona dig med honom; kom sedan tillbaka och bär fram din gåva ” (Matt 5:23-24). Om vi vill bli älskade och förlåtna av Gud och få vår skuld efterskänkt, måste vi naturligtvis behandla vår nästa på samma sätt. I vår individualistiska atmosfär glömmar man lätt denna evangeliets grundläggande sanning. När vi tar emot eukaristin går vi till *kommunion*, som just betyder gemenskap, och då både med Gud och vår nästa. Guds frälsande kärlek och förlåtelse tar vi emot som gemenskap, som hans heliga folk, och inte bara som mer eller mindre självcentrerade och självupptagna individer. Vi vet att vi inte kan ta emot kommunionen om vi bär på en svår synd, som först måste förlåtas i försoningens sakrament. Ibland riskerar vi att glömma att ingrodd agg och bitterhet mot vår nästa är ett förnekande av Guds nåd och hela evangeliet. Påven Franciskus har nyligen påmint oss om att skvaller och förtal är en svår synd och ändå florerar den i kyrkliga sammanhang. Därför behöver vi alla inse vidden och bredden av Guds förlåtelse och kärlek, så att vi omvänder oss och tjänar honom av hela vårt hjärta. Det är aldrig försent, men *nu* är frälsningens dag, bara *nu* och inte i morgon. ”Tänk på livets slut... minns döden och förgängelsen, håll fast vid buden” (Syr 28:6-7).